

Arrest

nr. 215 095 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DE GROOF
Michiel Jansplein 40
3920 LOMMEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 oktober 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 23 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VANHOOF, die *loco* advocaat K. DE GROOF verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verweerder verschijnt niet ter terechtzitting en is evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtsplegingdossier werd hij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. Gelet op artikel 39/59, § 2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt hij derhalve geacht in te stemmen met het beroep. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld. Dit heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (cf. RvS 8 november 1999, nr. 83.348; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124; 21 oktober 2005, nr. 150.057 en RvS nr. 227.364 van 13 mei 2014).

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39//81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.1. Verzoeker voert in een enig middel in zijn synthesememorie de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2, van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen bij beschikking van 9 oktober 2018 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoeker richt op 24 oktober 2018 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3, van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting, om alsnog zijn visie kenbaar te maken, de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2, van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 13 december 2018 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat zij een beroep kan doen op de uitzonderingsregeling die is voorzien onder artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 daar haar identiteitsdocumenten reeds in 1995 werden vernietigd, dat dit vaststond op het ogenblik dat de aanvraag op grond van artikel 9bis werd ingediend en zij zich geen nieuwe identiteitsdocumenten kan doen afleveren door de autoriteiten in haar land van herkomst, daar zij onderhevig is aan een inreisverbod.”

2.5. Het betoog van de verzoekende partij *“dat het vaststond op het ogenblik dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend dat haar identiteitsdocumenten reeds in 1995 werden vernietigd en zij een beroep kan doen op de uitzonderingsregeling die is voorzien onder dit artikel”* kan de vaststelling in de beschikking niet onderuit halen dat uit haar aanvraag om verblijfsmachtiging niet blijkt dat zij concreet uitleg verschaft over haar onmogelijkheid om het identiteitsdocument in België te bekomen. De verzoekende partij herhaalt ter terechtzitting haar verschoningsgronden, maar de vaststelling blijft dat ze die niet aan de verwerende partij heeft voorgelegd op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. De Raad herhaalt wat in de beschikking reeds werd gesteld, met name dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing beschikte en dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik

van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256). De inhoud van de beschikking blijft dan ook overeind.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. EKKA